

Spalvingai apie keliones, žaismingai apie moteris

Keliautojas, rašytojas, tapytojas, fotografas Marius Abramavičius-Nebois iš Kupiškio viešojoje bibliotekoje susitiko su skaityoja, pristatė jiems savo leidinius ir papaskojo apie keliones.

Kiekvienas gali keliauti, kur tilia nori, ir tam nereikia daug pinigų. Žinoma, jei neakcentuojti prabangos. Svarbiausia pasikliauti savo intuicija, ar ta vieta tinka, o nukelius iš tokiai vietą visą esybe ten būti. Kelionė gali padėti priimti svarbius asmeninius sprendimus, labiau pažinti save. Tokias mintis išskiria Kupiškio viešojoje bibliotekoje gegužės 25 dieną vienėje fotografas, tapytojas, keliautojas ir rašytojas Marius Abramavičius-Nebois. Menininkas Lietuvoje yra žinomas ir kaip grupės, kurį įkūrė Užupio Respubliką, narys.

Per susitikimą su skaityoja svečias pristatė ir vieną naujausią savo knygą „Šiaurinės Šiuolių polėkiai“, buvo galima išgirsti ir ankstynių jo knygų apie keliones po žvalrias šalis, išgirsti, ką jų autorui teko pamatyti ir patirti keliajanant.

Banguočiai
ALEKNIENĖ-ANDRIJAUSKĖ

KELIONIŲ MAGIJA

M. Abramavičius-Neboisia kalbėjė, kad rašydamas apie keliones stengiasi perteikti jų atmosferą, kad skaityojas įsivaizduotų tarsi paten buvęs. Kai kurie susitikimo dalyviai sakė, kad yra skaitė jo knygą apie Iraną, kad ta knyga padėjo susidaryti gera pozūjį į šią šalį.

„Savo knygose siekiu parodyti šalis per savo išgyvenimus. Irane ištės labai geri, neskubantys žmonės. Man jdomiausia knygų poveikis. Antai sėdžiu Tbilisyje ant suoliuko. Prieina dėl nepažystamų žmonės ir tako lietuviškai: „Jūs esate Marius Abramavičius. Mes perskaičiame jūsų knygą apie Gruziją ir atvažiavome. Viskas iš tikrujų čia gerai, kaip knygoje.“ Taigi yra žinomai, kurie užsikabina už tos informacijos ir atvažiavoję ne kartą ir ne du. Sako, kad mano knygos jiems atidare šalį. Galiu būti šalių atdirinėtojas. Parašau apie Iraną, Azerbaidžaną, Gruziją (Sakartvelą), Tibetą. Ar Tibetas atidarys, nežinau. Šioje knygoje parašau apie labai senus laikus. Ten buvau 1999 metais. Knyga subrendo po dvidešimt metų parašyti. Kiek šalių esu apkelavęs, nebesuskaičiuoju. Apie kiekvieną parašyti nečiema. Kiekvieną šalį sau atveri skirtinį. Kad rašytum apie kelionę, reikia kritinės masės išgyvenimui“, – teigė menininkas.

Artimiausiu metu jis planuoja keliauti į Sakartvelą. Skris pirmiausia į

turisto atributus saugojimo kameroje, nuejauj į šventyklos. Atsilaupiau ir pradėjau medituooti. Atėjo kitas, vjetinis, žmogus šalia manęs pasimelsti. Po kurio laiko jis atsisuko į maną ir kažką pasakės vėl toliau meldėsi. Supratau, kad esu priimtas, nesu svetimas. Be to mano išvaizda nelabai skyresi nuo persų. Jie yra šviesesnio gymio nei gruzinai. Tarp jų yra ir tokio aukšto ūgio kaip aš žmonių“, – sakė keliautojas.

PATIKRINTOS TIESOS

Kupiškėnai domėjosi, ar Marius keliauja vienais. Jis patvirtino, kad beveik visada keliauja vienas. Tik kartą su draugu keliauoja automobiliu. Viename keliauti gana ekstremalu, bet toks keliaivimo būdas atveria keliionių realybę.

„Atvažiuojai į koki nors miestą, apsidairai, pajėtus, kad gal ne mano miestas, išvažiuojti. Kitame mieste aplinkus tarsi kažkas viduje susamba. Tada lieki kelions dienoms, kol tas skambesys pasaibgia. Vienas keliaudamas pats planuoja, esi atskingas už tai, ką pasirinkai. Nereikia su kitu žmogumi giničty, diskutuoti. I Iraną keliauvau internete specialiame tinklalapyje susirađe kontaktais žmonių, kurie savo namuose priima keliautojus. Taip ir patekau per vienius žmones, kurie uždarau gyvena ir jau namus praša laiškai neįsileidžia. Ta visuomenė labai uždara. Su jų butimi nesusipažinsi būdamas tradicinių turistas.

Šios kelionės keliai vidinį džiaugsmą. Tibetas susijęs su mano dvasiniu lūžiu. Ten atsigrežiau į save. Supratu, kad nieko įdomesnio pasabytė nėra, kaip pats tu sau. Visur save taisi su savo problemomis ar jų sprendimais. Ten padariau išvadą, kad bus taip, kaip pats susikursiu.

Visi klausia, kas yra tas Neboisia. Ta reiškia – nebijo kurti savo pasaulio, nebijo vertinimų, visų tų kliūčių, suspaudimo, neleidimo.

Ar keliaujantis žmogus laimingas? Keliaujant visą laiką irgi keliaivo. Tuo metu aplankė Altają, Kurilų salas, Vidurinę Aziją, Turkmeniją, kuri ribojasi su Iranu. Tada negalėjės net pagalvoti, kad keliaus po Iraną. Sönetiniai metais šalis buvo atskirta gelezine užanga. O pirma Marius kelionė, kiek pamena, buvo į Ignaliną sun pripučiamą gumine viltimi.

LYG PAUKŠČIŲ ČIULBESYS

Susitikimo dalyviams būto jdomu, kokias kalbas moka ir kaip supirkalba su tais, kurie nesuprantą jo kalbos, o jis jų „Moku tik pagrindines kalbas. Visgi geriausiai esu įvaldės intuityvių kalbų. Pavyzdžiu, gruzinų kalba labai sunki, vien kol išmoksti perskaityti, daug laiko sugiauti. Būdamas ten per dvi savaites įsijuočiu į jų kalbą, klausaujasi jos tarsi paukščių čiulbesio ir pradedu gaudytis, apie ką jie šneka. Tai suvokiu gal iš jautrumo. Nemokant kalbos būsimas būna tūl pirmos dienos. Antai Iranę, palikęs kuprinę ir kitus

PINIGINĖS REIKALAI

Mariu kelionės yra gyvenimo būdas. Žinoma, tam reikia ir išteklių. Svarbiausia, anot jo, gerai paskirstyti turimas lėšas. Žmonės paprastai paskirsto stabiliums dalykams, o jis pagal savo natūrą jas skiria kūrybai ir nestabiliums dalykams. Pavyzdžiu, Tibete keliaudamas galėjo dienai skirti tūl po 10 dolierių. Žinojo, kad ten bus du mėnesius ir taip sudėliojo turimą pinigų sumą. Žinojo, kad isiekur jų negalės iškapstyti.

Į susitikimą su Mariumi Abramavičiumi atėjo klubo „Knigius“ narės ir kitos kupiškėnės, knygų ir kelionių mėgėjės. Autorės nuotrakos

„Tai man netrukėd mėgautis gyvenimui. Utėku transportui, nakvynei ir maistui. Buvo nelengva, bet nebadau, nors svorio numetėau. Kai buvo karšta, tai ir valgyti nesinorėjo. Taigi iš esmės, jei netrokšti prabangos, kelionei reikia mažiau lėšų, jei nori keliauti komfortu, tai daugiau jų prireiks. Antai Suomijoje miegojau palapinėje, matinaus į ką paguvačiai baravaky. Vėliau nuo jų ir skrandis sunegavavo. Norvegijoje, kai pavykavo pasigauti žuvį, tikra puota būdavo. Svarbu, kur dedame kelionės acketus. Taigi sako jis pati, tai dėl to, kad išsimiega, stipriai išsimiega ir tampa stipri labai. Dar Šiaurinė Šiuolių rytais būna labai aktyvi ir gyvybinga. Atmerktonmis ir placiai žiūričiomis akimis į gaudo saulės zuikūčius ir mikliai šiuoluoją laiptais ir gatvėmis. Šiąją energiją sunku suprasti, jei nežinai galinio tikslu. Tikslą galima žinoti ir nesakyti. Tai taip jdomu – kaustanti arba, veidrodis, dušas ar – atvirukė, dušas, veidrodis, arbata, soja ir šuolių, galingi, gracingi šuoliai per laiptus. To aprašyti neįmanoma. Pasirožekit. Tokia graži stipri, kad sunapskyti, valgo drabsnius jinai ir dar nieko nemasto. Maštymas ateina vėliau, tai kaip debesys dangų užtraukia.“

Autoriaus pabrėžė, kad ši knyga skirta ir vyrams, ir moterims. Tai tarsi burtas – atsverti bet kur ir skaitai, ne iš reikalų, tai suteikia sielai energijos, tada turime jėgų veikti.

IS UŽUPIJO Į AUKŠTAITIJĄ

Marius vilnietis, bet užaugo ne Užupyje. Ten kūrybinę dirbtuvę turėjo jo amžinatilis tėvas. Jis liedad avakarėles. Tėvo dirbtuvėje dažnas svečias buvo Marius. Pats ten atsiraustė – venti 1999 metais. Užupio Respubliką jis įkūrė su grupe bendraminčių. Viešas jos kūrėjų buvo ir Jonas Mekas, skatinęs juos drasiai generuoti idėjas. Taip atsirado Užupio Respublikos Konstitucijos ir kitos idėjos. Ant Paupio gatvės sienos, metalinėje lentoje, kaboj į daugelį pasaulio kalbų išverstas pagrindinis Užupio Konstitucijos įstatymų rinkinys. Pasak Mariaus, jau nedaugliko kalbų, i kurias nebūtų išverta Užupio Konstituciją. Atkeliajua žmonės į Užupį iš sveturių labai būna pamaloninti, kai gali savo kalba perskaityti, kai joje rašoma.

Prie Vilnelės buvo jo kūrybinės dirbtuvės. Prie Vilnelės stovi jo iš akmenų pastatytų bokštai. Visos medžiagos iš upelio dugno.

Svečias rodo Užupio fotografijas, kuriose atspindinėti šio Vilniaus kampelio istorijas. Pasak Mariaus, Užupis labai pasikeitė. Ten neberasime tų spalvingų namų. Daug kur adiktas euro remontas, kiemai užrankinti.

„Užupio etapas baigėsi. Dabar Utenos regione, tarp Ignalinos, Kazitiškio ir Salako, kuriai Ažvinčių meno centras“, – apie savo kūrybinus sumanybus kalbėjo svečias.